

Тож, для всіх тих, хто скучив і чекав — «Life is wonderful» — Джейсон Мраз! Тому що потрібно одне радіо, щоб почути ціле місто!

(НЕ) РОЗДІЛ 0

Літо приходило до міста так, як приходить до людини любов. Спочатку танули найвіддаленіші рубежі, потім розквітали квіти, і раптом — не встигло воно взагалі отягнитися, як усе його млосне тіло накривало 30-градусною спекою.

«На Півдні з усім так,— думала вона, — не встигнеш отягнитися від попереднього — як наступне вже валиться прямо на голову». Стара вже добряче втомилася від цього.

А ще вона втомилася від речей.

Їх стало надто багато.

Вони нашіптували їй свої історії, вдень і вночі, роками. Сховатися від них було неможливо.

— Ну, що ж це, — пробурмотіла вона, оглядаючи вщент завалену ними кімнату. — Що ж це по вас так ніхто і не прийшов...

Вона чекала довго. Можливо, навіть довше, ніж потрібно.

Але тепер відчувала, що своє вже зробила. Мабуть, більшість із них просто стали забутими, непотрібними. Адже раніше люди приходили, адже раніше щось змушувало їх шукати втрачене. Не все, звичайно. Не все. Лише необхідне.

Треба думати, усьому знайшлася заміна. Мабуть, пора було і їх позбутися.

Стара ще раз оглянула кімнату.

Тиша.

Вони мовчали.

Вона не могла так просто їх викинути — на звалище історії, нікому не потрібне, всіма забуте. Можливо, і варто було б так зробити. Можливо, той, хто прийде після неї, не вагатиметься.

Востаннє вона пробіглась поглядом по запиленим хвилям речей. Погляд спинився на коробці, що стояла трохи окремо від решти краму. Ті речі, що лежали всередині, нічим не були особливими. Окрім того, що стара знала, що мала б повернути їх. Просто не знала, як. Зазвичай люди поверталися по них самі... Але чомусь не цього разу. Вони були останніми. Усе закінчилося.

Що ж, буде хтось після. Він зрозуміє.

Стара затиснула у руці свій маленький талісман і вийшла з кімнати. Час було їй повернутися звідси. Час було виходити.

1

— То ти приїдеш у Степове?

Я зітхнула. Хіба можна відмовити рідному дядькові, коли йому потрібна допомога? Навіть якщо ця допомога зіпсую твої плани на літо.

— Звичайно.

Звичайно, я приїду.

Дядько з полегшенням посміхнувся, я майже почула цю посмішку, хоча і не бачила її:

— Ти навіть не уявляєш, як нас виручиш! Дякуємо дуже!

Те, як він зрадів, не могло не викликати посмішки вже у мене. Хоча це, звісно, був не найцікавіший спосіб провести літо, він, мабуть, і не був найгіршим.

— Бо хіба ж усе передбачиш? — продовжував він. — Хто ж знов, що муситимемо їхати. Так би і самі впоралися, але тепер до осені точно не встигнемо вже. Тож можеш собі уявити, як нам пощастило, що ти погодилася допомогти! Приїди на пару місяців, чи на скільки хочеш... Поживець тут, допоможеш нам трохи розгребти мотлох, та ще й відпочинеш до всього. Все ж південь, це тобі не в забетонованому Києві смажитися, — він життєрадісно гиготнув. — Мотлоху там, звісно... Добряче понапихано до тієї кімнати. Якась дивакувата стара в тій квартирі жила раніше. Таке враження, ніби вона ту кімнату переплутала зі звалищем. Сусіди кажуть, що таки справді збирала всякий мотлох... Ну, буває. Як на мене, то чудася якась. Але принаймні компактна. Не загубишся, — дядько знову засміявся.

Поки він говорив, я дещо відсторонено оглядала гармидер у власній кімнаті. Що ж, розгрібання Авгієвих стаєнь — це мені вже точно не в новинку.

— То коли мені краще приїхати?

2

Усім привіт, ми з вами знову на зв'язку!

Агов, народ! Прокидайтесь, попереду цілий день!
І краще почати його зараз — коли ще хочеться

заховатися в холодильнику та ніколи звідти не вилазити! Кавуни і кавунчики, кавунчата і кавунчихи! Що, це вже занадто, правда? Температура за бортом — плюс 28 за Цельсієм! І це, на хвилиночку, ранок. Хоча що я вам розкажую... Ще трошки — і почнеться справжня спека. А яка спека без нас?

А тепер, у перші хвилини на ефірних хвилях цього ранку — ставимо такий собі літній, спокійний, ранковий трек — «Summer Morning» з альбому «Chillout After Dark». Тому що ми дуже оригінальні, самі знаємо!

3

Таксист мені трапився особливий. Мало того, що за всю дорогу від залізничного вокзалу до потрібного будинку він ні пари з вуст не пустив, то ще і досить пристойну музику слухав. Що вже взагалі розривало будь-які шаблони — трек був дуже нейтральним. І трохи схожим на цього таксиста — безсловесним.

Гучна музика наповнювала салон машини, гойдалася ним, розливаючись навколо, ніби хвилями. Водій мугікав просту мелодію.

Здається, він помітив мій спантеличений вираз обличчя у дзеркалі заднього виду і посміхнувся. Щиро так. Посмішка у нього була справжня. Не ті натягнуті маски, що так часто зустрічаються у великих містах. Мені вона запам'яталася.

— Хороше радіо, — він порушив мовчанку. — Думав, їх не пустять знов до ефіру. Пощастило. Мабуть.

